



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Ondřejem Teplým, advokátem se sídlem Zahradní 46, Kolín, proti žalovanému: **řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019, č. j. 8 Ad 10/2016 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 29. 9. 2015, č. 2437/2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o doplacení služebního příjmu, nároků odvíjejících se od služebního příjmu a náhrady nemajetkové újmy z důvodu, že po převedení na jiné služební místo s odlišnou náplní práce a se zařazením do jiné tarifní třídy pominuly důvody přiznání osobního příplatku, na který není podle § 122 služebního zákona právní nárok.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 19. 2. 2009 byl žalobce dnem 28. 2. 2009 odvolán ze služebního místa zástupce vedoucího oddělení a ustanoven dnem 1. 3. 2009 na služební místo inspektora s tím, že mu byl přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním

poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služebního zákon“) ve výši 2 500 Kč. Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2010 byl žalobce dnem 1. 7. 2010 ustanoven na služební místo komisaře s tím, že v části výroku o služebním příjmu není o přiznání osobního příplatku zmínka. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal odvolání a po uplynutí odvolací lhůty nabylo právní moci. Rozhodnutím téhož služebního funkcionáře ze dne 16. 5. 2011 byl dnem 1. 6. 2011 žalobci přiznán osobní příplatek ve výši 500 Kč. V dalším období se žalobce snažil o vyvolání přezkumného řízení ve věci rozhodnutí ze dne 22. 6. 2010, ministrem vnitra mu však nebylo vyhověno. První takovýto podnět podal dne 27. 3. 2013. Stejně tak žalobce uplatňoval opravné prostředky proti rozhodnutím o zvýšení osobního příplatku, jehož výše se odvíjela od původního rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011, rovněž neúspěšně. Podáním ze dne 20. 5. 2015 podal žalobce žádost o doplacení služebního příjmu, nároků odvíjejících se od služebních příjmů a náhrady nemajetkové újmy v celkové výši 145 000 Kč z důvodu, že mu nebyl do té doby vyplácen osobní příplatek ve výši 2 500 Kč. Zároveň požadoval zaplatit úrok z prodlení.

[3] Městský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 22. 6. 2010 sice ohledně odejmutí osobního příplatku vykazuje nedostatky, neboť tento výrok je v něm obsažen toliko implicitně, nicméně pro žalobce z tohoto faktu nelze ničeho vytěžit. Podle § 182 odst. 1 služebního zákona *rozhodnutí, proti kterému již nelze podat odvolání (rozklad) je v právní moci*, což znamená, že rozhodnutí nelze s výjimkou zákonem stanovených případů (odvolání, obnova řízení, přezkumné řízení, správní žaloba) změnit nebo zrušit. Právní mocí nastávají účinky správního aktu, správní orgán i ostatní účastníci jsou jím vázáni, i kdyby byl nezákonný. Soud proto shledal správným závěr žalovaného i služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni, že pro vyplacení žalobcem požadovaného osobního příplatku v celkové výši 145 000 Kč neexistuje zákonný podklad. K žalobcem tvrzenému nerovnému zacházení pak soud uvedl, že na projednávanou věc nedopadá ustanovení § 180 odst. 3 služebního zákona, proto je na žalobci, aby své tvrzení prokázal. Z žalobcem předloženého materiálu pouze vyplývá, že s příslušníky bylo při přiznávání či odnímání osobního příplatku zacházeno různě (33,3 % byl příplatek ponechán, 46,6 % byl změněn a 20 % nebyl přiznán vůbec). Tento materiál spíše nasvědčuje tvrzení žalovaného, že případy jsou posuzovány individuálně. Jiné důkazy předloženy nebyly, žalobcovo tvrzení tak soud posoudil jako neprokázané.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Konkrétně namítal, že v rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 22. 6. 2010 absentuje jakákoliv zmínka o osobním příplatku, přesto mu příplatek dříve přiznaný přestal být vyplácen. Tímto nezákonným postupem došlo k porušení § 122 služebního zákona.

[5] Podle stěžovatele městský soud nepřihlédl k tomu, že jádrem sporu je i otázka, zda lze či nelze ukončit výplatu dříve přiznaného osobního příplatku pouhou nečinností žalovaného, tj. vynecháním řádku s dříve přiznaným a neodejmutým osobním příplatkem bez jakéhokoliv zdůvodnění tohoto postupu. Dle názoru stěžovatele takto postupovat nelze, vyplývá to podle něj i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 – 46. K závěru městského soudu, že rozhodnutí, které je v právní moci, je pro správní orgány i pro účastníky závazné, i kdyby bylo nezákonné, pak stěžovatel poukázal na jiné rozhodnutí městského soudu, týkající se jeho kolegyne (rozsudek ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55), kde bylo rozhodnuto opačně. Dále se podle stěžovatele městský soud nedostatečně vypořádal s otázkou nerovného zacházení, kde pouze obecně uvedl, že spisový materiál nasvědčuje spíše tvrzení žalovaného ohledně individuálního posuzování jednotlivých nabíraných příslušníků. Příslušným

pokračování

služebním funkcionářem nebylo postupováno stejně, 33,3 % nově ustanovených příslušníků mělo v období od 1. 1. 2009 do 31. 10. 2014 osobní příplatek ponechán ve stejné výši jako na předcházejícím místě, 46,6 % nově ustanovovaným příslušníkům byl osobní příplatek změněn, a u 20 % příslušníků byl osobní příplatek vynechán. Stěžovatel má však za to, že v jeho případě došlo k porušení § 77 odst. 8 služebního zákona. Na služební místo komisaře IOS byli ustanovováni v přibližně stejné době jako on další příslušníci, kteří neměli na rozdíl od něho žádnou předchozí praxi na IOS, přesto jim byl osobní příplatek ponechán. Žalovaný se proti tomuto zjištění neohradil, pouze uváděl, že žalobce nemá dost zkušeností s operačním řízením. Městský soud pak vůbec neuvedl, co jej vedlo k závěru, že u stěžovatele nešlo vzhledem k jeho pracovním zkušenostem o neodůvodněný postup při odměňování.

[6] S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. K tomu předesílá, že větší část kasační stížnosti se podstatnou měrou mýjí s hlavním rozhodovacím důvodem, na němž městský soud svoje rozhodnutí postavil. Proto znovu připomíná, že městský soud při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného vycházel především ze skutečnosti, že rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2010 nabylo řádně právní moci, nebylo zrušeno či změněno žádným opravným prostředkem a tudíž se, přes některé své vady, stalo závazným pro účastníky i správní orgány. Neexistuje proto žádný právní důvod, aby žalovaný stěžovateli cokoliv doplácel.

[8] S tímto závěrem stěžovatel polemizuje pouze poukazem na jiné rozhodnutí městského soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015 – 55, žádnou argumentaci však k tomu nepřipojuje. Za této situace však nelze zjistit, v čem nesprávnost úvahy městského soudu obsaženou v napadeném rozsudku spatřuje, neboť odkazovaný rozsudek se této klíčové otázce nevěnoval vůbec a zákonnost rozhodnutí žalovaného posuzoval (ke škodě věci) jen z hmotně právního hlediska ustanovení § 209 služebního zákona. Za této situace může Nejvyšší správní soud jen bez dalšího potvrdit, že stěžejní teze městského soudu je správná a nelze si ani dost dobře představit, co by na ní mělo být nezákonného za situace, kdy se ve výsledku jedná o jednoduchou a zároveň přímou aplikaci ustanovení § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 správního řádu (eventuálně též § 182 odst. 2 služebního zákona). Námitky obsažené ve zbytku kasační stížnosti jsou pak z tohoto hlediska zcela irelevantní a mohly být uplatněny nejpozději v rámci opravných prostředků proti citovanému rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 22. 6. 2010. Možnosti podat odvolání a poté případně též správní žalobu však stěžovatel nevyužil, motivace, proč tak neučinil, přitom není rozhodná.

[9] K formální stránce tohoto rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud spíše jen pro úplnost uvádí, že rozhodnutí o odvolání z dosavadního služebního místa a ustanovení na jiné služební místo podle § 26 odst. 1 služebního zákona v návaznosti na § 23 služebního zákona je svojí povahou tzv. novým rozhodnutím ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu. Na účinky takového rozhodnutí se proto vztahuje též ustanovení § 102 odst. 9 správního řádu, věta druhá, podle níž *„nové rozhodnutí brání vykonatelnosti nebo jiným právním účinkům původního rozhodnutí; nejsou-li účinky nového rozhodnutí zřejmé z jeho obsahu, určí vliv na vykonatelnost nebo jiné právní účinky původního rozhodnutí správní orgán.“* Nové rozhodnutí tedy to předchozí neruší, ale pouze jej od určitého data nahrazuje, přičemž svou výrokovou částí kompletně nově upravuje právní poměry adresáta. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 22. 6. 2010 byl stěžovatel ke dni 30. 6. 2010 odvolán ze služebního místa inspektora a ustanoven dnem 1. 7. 2010 na služební místo komisaře.

Zároveň byl jmenován do služební hodnosti komisaře s hodnostním označením poručík (do té doby praporčík). V souvislosti s tím byl nově upraven též jeho služební příjem, včetně jeho jednotlivých složek. Pokud v rámci takového rozhodnutí nebyl stěžovateli přiznán osobní příplatek podle § 122 služebního zákona, není to samo o sobě vadou, neboť se jedná o nenárokovou složku služebního příjmu. V žádném případě se ovšem za daných okolností nedá hovořit o „odnětí“ dříve přiznaného příplatku (a tedy i o potřebě odpovídajícího explicitního výroku rozhodnutí), neboť ten byl přiznán v souvislosti s předchozím služebním zařazením stěžovatele, přičemž účinky rozhodnutí, jímž se tak stalo, vydáním nového rozhodnutí pominuly. Proto se také případný odkaz na § 209 služebního zákona míjí s podstatou věci, neboť zde není žádné vykonatelné rozhodnutí, z něhož by bylo možno onen „*neprospadnutelný nárok na výplatu osobního příplatku*“ dovozovat. Tím zajisté není zpochybněna dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu na téma podmínek pro přiznávání, změnu či odnětí osobního příplatku, na niž stěžovatel odkazuje, jen je třeba mít na paměti, že by měla být aplikována pouze v rámci právního režimu nastoleného příslušným rozhodnutím o ustanovení na služební místo. V tomto směru je tedy rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 22. 6. 2010 zcela v pořádku, k jeho zákonnosti v meritu věci se pak Nejvyšší správní soud za dané procesní situace nemůže nijak vyjádřit. Z hlediska požadavku na určitost a srozumitelnost výroku, jakožto nezbytných předpokladů pro závaznost rozhodnutí ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu a vykonatelnost rozhodnutí podle § 74 odst. 1 správního řádu, eventuálně § 182 odst. 2 služebního zákona, mu však nelze ničeho vytknout, ostatně o jeho obsahu neměl pochyby ani sám stěžovatel a příplatek se začal s odstupem času domáhat z jiných důvodů, jak sám potvrdil, poté, co se dozvěděl, že některým příslušníkům sboru na stejném pracovišti byl v souvislosti s ustanovením do funkce přiznán.

[10] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s., *in fine* jako nedůvodnou zamítl.

[11] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný byl ve věci úspěšný, měl by tedy právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. června 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu